

РЕШЕНИЕ

№ 6225

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5730** по описа за **2023** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на К. И. П., подадена срещу Решение от 16.03.2023 г., постановено по НАХД № 7889/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. М., който поддържа жалбата. Претендира разноски и представя писмени бележки.

Ответникът – началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София град, XII касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е

неоснователна.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление № 22-4332-005895/08.04.2022 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на К. И. П. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 700 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 24.08.2021 г., в 16:10 ч., в [населено място], с посока на движение от [населено място] към [населено място], по [улица]срещу № 271 К. И. П. като водач на л.а. „Нисан Х Трейл“ с рег. [рег.номер на МПС] се движи със скорост след приспаднат толеранс от 103 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч. Нарушението е заснето с мобилна система за видеоконтрол TFR1-M, № 506, разположена в автомобил на ОПП-СДВР. Водачът не е спрял на място.

На 25.02.2022 г. като собственик на л.а. „Нисан Х Трейл“ с рег. [рег.номер на МПС] К. И. П. е призован в ОПП СДВР и е попълнил декларация, в която посочва, че на 24.08.2021г. в 16:10 ч. той е управлявал процесния автомобил. Поради това на водача е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 027738/25.02.2022 г., а въз основа на акта е издадено процесното НП.

За да потвърди НП, районният съд е обусловил изводи, че в административно наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е правилно.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не е осъществено релевираното с жалбата касационно основание. Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд е изпълнил задълженията си по чл. 13, ал. 1, чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 2 НПК за пълно и обективно изследване на всички обстоятелства по случая, е събрал относимите за тях доказателствени средства, надлежно е обсъдил и анализирал фактите от значение за спорното право и е извел обосновани изводи, които се възприемат изцяло.

Правилна е преценката на СРС за спазването на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на НП, както и на сроковете по чл. 34 ЗАНН. Неоснователни са доводите на касатора, че нарушителят е станал известен на административнонаказващия орган още на 24.08.2021 г. – датата на извършаване на нарушението. Съгласно чл. 188 ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено МПС, отговаря за извършеното с него нарушение. Противно на твърдяното в депозираните писмени бележки, в Протокол рег. № 4332р-44044/25.08.2021 г. за използване на АТСС TFR1-M № 506 на 24.08.2021 г., както и в Приложение към преписка №1, клип № 16804 липсват данни за водача и/или собственика на л.а. „Нисан Х Трейл“ с рег. [рег.номер на МПС] . Тъй като е безспорно, че на 24.08.2021 г. движещият се с превишена скорост водач не е спрял на място, за установяване на самоличността му е било необходимо извършването на проверка, чиято продължителност не е обвързана с конкретен срок. Поради това касаторът е призован в ОПП СДВР в качеството му собственик на процесния автомобил. На 25.02.2022 г. в собственоръчно попълнена декларация П. е потвърдил,

че на 24.08.2021 г., в 16:10 ч., той е управлявал процесния автомобил. Следователно нарушителят е открит на 25.02.2022 г. и сроковете за съставяне на АУАН и НП по чл. 34, ал. 1 ЗАНН са спазени.

Неоснователни са твърденията за неяснота, касаеща мястото на извършване на нарушението. От всички събрани доказателства по делото, включително АУАН, НП, Протокол рег. № 4332р-44044/25.08.2021 г., отчет на наряд от 24.08.2021 г., Писмо рег. № 1100-152/17.02.2023 г. на АПИ безпротиворечиво се установява, че нарушението е извършено в [населено място], по [улица]срещу № 271. Ирелевантно е дали участъкът е част от републиканската или общинската пътна мрежа. Безспорно е, че нарушението е извършено в населено място- [населено място]. Максималната скорост в населеното място е 50 км/ч – чл.21, ал. 1 ЗДвП и Писмо рег. № 1100-152/17.02.2023 г. на АПИ. В последното ясно е посочено, че максималната скорост процесния участък в [населено място] е 50 км/ч, сигнализирана с пътен знак „Д11“ - начало на населено място и селищно образуване, до пътен знак „Д12“ - край на населено място и селищно образуване. Посочено е още, че между пътни знаци „Д11“ и „Д12“ няма поставени други пътни знаци за ограничение на скоростта.

Касаторът не оспорва обстоятелството, че се е движил със скорост от 103 км/ч с приспаднат толеранс. Извършено е нарушение на правилата за максимално допустима скорост на движение при управление на МПС по смисъла на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като превишението е с 53 км/ч. По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. За подобно нарушение са наложени предвидените в кореспондиращата му санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП кумулативни наказания в минимален размер. Правилно районният съд е потвърдил НП.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора разноски на ответника не се дължат, тъй като такива не са претендирани.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 16.03.2023 г., постановено по НАХД № 7889/2022 г. по описа на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.